

Προς: Αξιότιμο Υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης & Τροφίμων

Θέμα: Απόσυρση αλιευτικών σκαφών

Πλοιοκτήτες αλιευτικών σκαφών, κυρίως Μέσης Αλιείας μηχανότρατες και γρι-γρι) ευελπιστούν, ότι σύντομα το Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης (ΥΠΑΑΤ), στο οποίο υπάγεται και πάλι ο τομέας της Αλιείας, θα εξαγγείλει επιτέλους ένα νέο πρόγραμμα, συγχρηματοδοτούμενο από την ΕΕ και την Ελλάδα, απόσυρσης αλιευτικών σκαφών, όπως έχει συμβεί στο παρελθόν.

Θα ήταν, τουλάχιστον, αμαρτία να αφευθούν να χαθούν αρκετά εκατομμύρια ευρώ από κοινοτικούς πόρους και να μη πέσουν ως ζωογόνα βροχή στην ξερή και διψασμένη για ρευστότητα αγορά της Ελλάδας γενικότερα και ειδικότερα στην χειμαζόμενη ελληνική Αλιεία, όταν είναι γνωστό, ότι από την επόμενη περίοδο 2014-2020, σταματούν οι αποσύρσεις αλιευτικών σκαφών σύμφωνα με τη Νέα Κοινή Αλιευτική Πολιτική (ΚΑΛΠ) της Ε.Ε. από το νεοϊδρυμένο Ευρωπαϊκό Ταμείο Θάλασσας και Αλιείας (ΕΤΘΑ), που αντικαθιστά το προηγούμενο Ευρωπαϊκό Ταμείο Αλιείας (ΕΤΑ).

Η παύση μιας τέτοιας δυνατότητας (απόσυρσης) είναι ακατανόητη με την κοινή λογική, αλλά και τον διακηρυγμένο σκοπό της ΚΑΛΠ (παλαιάς και νέας) για μείωση του αλιευτικού στόλου της ΕΕ, προκειμένου να μειωθεί η αλιευτική πίεση στα κοινοτικά ιχθυοαποθέματα. Δυστυχώς τα αρμόδια κοινοτικά όργανα δεν θέλουν να κατανοήσουν, ότι ο μοναδικός αποτελεσματικός τρόπος, για να επιτύχουν την μείωση της πίεσης στα ιχθυοαποθέματα είναι οι συγχρηματοδοτούμενες, από κοινοτικούς και εγχώριους πόρους, διαλύσεις των αλιευτικών σκαφών.

Σημειωτέον ότι η παύση της επιδότησης των αποσύρσεων με την Νέα ΚΑΛΠ βρήκε αντίθετους αρκετούς Υπουργούς Αλιείας των κρατών μελών, αλλά και την Επιτροπή των Περιφερειών-ΕτΠ (βλ. σχετική γνωμοδότηση ΕτΠ για το ΕΤΘΑ, Αλιευτικά Νέα 10/2012, σελ.16), που τάχθηκε ομόφωνα υπέρ της συνέχισης της χρηματοδότησης της απόσυρσης σκαφών.

Οι ισχυρισμοί οργάνων της ΕΕ (βλ. την με αριθμό 12/2011 Ειδική Εκθεση του Ελεγκτικού Συνεδρίου της Ε.Ενωσης -ΕΕΣ- «σχετικά με το κατά πόσο τα μέτρα της ΕΕ συνέβαλαν στην προσαρμογή της ικανότητας των αλιευτικών στόλων στις διαθέσιμες αλιευτικές δυνατότητες», σημείο 55 & σύσταση 2δ', ιστοσελίδα ΕΕΣ, ως και τις συνεχείς δηλώσεις της αρμόδιας για την Αλιεία Επιτροπής περί αποτυχίας των προγραμμάτων απόσυρσης και ανάγκης εγκατάλειψής τους), ότι, δήθεν, τα προγράμματα διαλύσεως αλιευτικών σκαφών δεν απέδωσαν, γιατί, δήθεν, οι σχετικές χρηματοδοτήσεις διάλυσης αλιευτικών σκαφών δόθηκαν σε «ανεργά» σκάφη, προκαλούν, τουλάχιστον, απορία. Τούτο δε γιατί οι οικείοι κοινοτικοί Κανονισμοί, τα εθνικά Σχέδια Προσαρμογής της Αλιευτικής Προσπάθειας (ΣΠΑΠ) και οι εθνικές Προσκλήσεις ρητά προβλέπουν, ότι, για να είναι επιλέξιμο ένα αλιευτικό σκάφος για απόσυρση, θα πρέπει κατά την 2ετία πριν από την υποβολή της σχετικής αίτησης να έχει συμπληρώσει κατ' ελάχιστον 75 ημέρες αλιείας ξεχωριστά για κάθε ένα από τα δύο αυτά έτη. Στην περίπτωση μάλιστα των μηχανοτρατών και γρι-γρί (νύκτας), που το σύνολο των επιτρεπόμενων ημερών αλιείας γι' αυτά είναι 8 και 9,5 μήνες ετησίως ή (8 μ. X 30 ημ. =) 240 και (9,5 μ. X 25 ημ. =) 237,5 ημέρες αντίστοιχα, οι εν λόγω 75 ημέρες υποχρεωτικής αλιείας αντιπροσωπεύουν το 31 % και 31,5% αντίστοιχα, δηλαδή τουλάχιστον το 1/3 (αν υπολογίσουμε και τις χαμένες ημέρες αλιείας λόγω καιρού, βλαβών μηχανών και μηχανημάτων, ζημιών εργαλείων αλιείας κλπ.) της συνολικής ετήσιας αλιευτικής δυνατότητάς τους και βεβαίως κάθε άλλο παρά ως «ανεργό» σκάφος μπορεί να χαρακτηριστεί ένα τέτοιο αλιευτικό σκάφος. Εξάλλου κανείς δεν εμποδίζει την ΕΕ ή τα Κράτη-Μέλη να νομοθετήσουν μεγαλύτερο αριθμό ημερών αλιείας πριν από την απόσυρση των αλιευτικών σκαφών (σύμφωνα με τον Καν. 744/2008 απαιτούνται συνο-

λικά 120 ημέρες στη 2ετία) και όχι να καταργούν τελείως την ίδια την απόσυρση, κατά το «πονά κεφάλι , κόβει κεφάλι» !!!!

Όσον αφορά στον έτερο ισχυρισμό του Ευρ. Ελ. Συνεδρίου (ΕΕΣ) , ότι , δήθεν, τα σχέδια διαλύσεων αλιευτικών σκαφών με δημόσια συγχρηματοδότηση «δεν είναι στοχοθετημένα σωστά , ώστε να επιτυγχάνεται μείωση της αλιευτικής πίεσης σε κινδυνεύοντα ιχθυαποθέματα», αυτός προφανώς αφορά ίσως σε άλλα κράτη-μέλη της ΕΕ και όχι στην Ελλάδα . Τούτο δε για δύο λόγους. Ο πρώτος είναι ότι αφενός μεν η συλλεκτική αλιεία στην Ελλάδα (και σε όλη τη Μεσόγειο) είναι πολύ-συλλεκτική, δηλαδή αφορά σε μεγάλη ποικιλία ιχθύων και όχι μόνο σε ελάχιστα είδη ιχθύων , όπως συμβαίνει κυρίως στον Ατλαντικό και στις βόρειες θάλασσες, αφετέρου δε δεν υπάρχουν στην Ελλάδα αλιευτικά σκάφη ειδικής αλιείας, δηλαδή κατασκευασμένα και/ή εξοπλισμένα για συγκεκριμένο είδος ιχθύων, όπως απαντάται στην υπόλοιπη ΕΕ. Επομένως δεν είναι δυνατό να προσαρμόσεις για απόσυρση τον αλιευτικό στόλο της Ελλάδας με βάση δύο-τρία απειλούμενα είδη ιχθύων, εάν βεβαίως οι αξιόπιστες επιστημονικές έρευνες του ΕΛ.ΚΕ.Θ.Ε. και ΙΝ.ΑΛ.Ε. και μόνο και όχι οι αμφίβολες «έρευνες-εκτιμήσεις» διαφόρων οικολογικών Μ.Κ.Ο., δείξουν, ότι πράγματι κάποια είδη του ελληνικού ιχθυαποθέματος κινδυνεύουν. Από την άλλη, κάθε μείωση του αλιευτικού στόλου σημαίνει αυτόματα και αυτονόητα και ανάλογη μείωση της πίεσης και στα απειλούμενα είδη ιχθύων και συνεπώς ενισχύεται έτσι ακόμη περισσότερο και πιο αποτελεσματικά όποιο άλλο , επιστημονικά υποδεικνυόμενο, μέτρο λαμβάνεται ειδικά για τον σκοπό της προστασίας αυτών των ιχθύων , όπως επιλεκτικότερα δίχτυα κλπ. Δεύτερον ειδικά οι προκηρύξεις για τις αποσύρσεις του ελληνικού ΥπαΑΤ προνοούν και εξυπηρετούν τον σκοπό της προστασίας των απειλούμενων ειδών ιχθύων, αφού ρητά αφορούν και σε αλιευτικά σκάφη, που δραστηριο-ποιούνται σε κλειστούς κόλπους, όπου κυρίως συγκεντρώνονται και ανα-παράγονται τα απειλούμενα είδη ιχθύων της Ελλάδος.

Ένα άλλο χρησιμοποιούμενο επιχειρήμα της

Ευρωπαϊκής Επιτροπής είναι , ότι , δήθεν, οι σχετικές επιδοτήσεις χρησιμοποιούνται από τους πλοιοκτήτες, για να κτισθούν ή αγοραστούν άλλα αλιευτικά, νεότερα και μεγαλύτερα !!! . Αλλά και αν αυτό , πιθανόν και σε μικρή κλίμακα , συνέβαινε στο παρελθόν , όταν ο τραπεζικός δανεισμός ήταν εφικτός , σήμερα κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει και επομένως κανένας , Έλληνας τουλάχιστον, πλοιοκτήτης αλιευτικού μέσης αλιείας (μηχανότρατας και γρι-γρι) δεν μπορεί να κτίσει και να εξοπλίσει νέο αλιευτικό σκάφος με μόνα τα χρήματα της επιδότησης της απόσυρσης , μιας και η αξία ενός αποσυρόμενου σκάφους είναι περίπου η μισή της αξίας ενός νεοκτιζόμενου αλιευτικού, αν υπολογισθεί ,ότι θα χρειασθεί να αγορασθεί και νέα άδεια, αξίας σήμερα πολλών εκατοντάδων χιλιάδων ευρώ , αν μπορέσει βέβαια να βρεί μία τέτοια στην αγορά , πράγμα πολύ δύσκολο. Όσον αφορά δε στο θέμα του , αντί ο αλιέας να κτίσει νέο αλιευτικό, να αγοράσει κάποιο άλλο με την άδειά του, να μεν σήμερα υπάρχει προσφορά σε αλιευτικά σκάφη, λόγω της οικονομικής κρίσης ειδικότερα στην αλιεία, αλλά και πάλι τα χρήματα της επιδότησης της απόσυρσης δεν επαρκούν, μιας και τα υπάρχοντα αλιευτικά σκάφη πωλούνται αναγκαστικά μαζί με την άδειά τους, πράγμα που ανεβάζει πολύ την τιμή τους και καθιστά την αγορά τους ασύμφορη, πολύ δε περισσότερο , όταν δεν υπάρχει καμία δυνατότητα τραπεζικού δανεισμού, για να καλυφθεί η σχετική διαφορά, ενώ βεβαίως υπάρχει πλήρη αδυναμία σήμερα για ίδια κεφάλαια των αλιέων.

Πάντως και αν ακόμη θα μπορούσε να γίνει κάτι τέτοιο (χρήση της επιδότησης για το κτίσιμο ή αγορά άλλου αλιευτικού) ο παραπάνω σκοπός της ΕΕ για μείωση του αλιευτικού της στόλου δεν παύει να εξυπηρετείται και έτσι, μιας και πάντοτε αφαιρείται ένα (1) σκάφος από τη δύναμη του ελληνικού και κοινοτικού αλιευτικού στόλου , ενώ το αγοραζόμενο ή κτιζόμενο σκάφος δεν αυξάνει στην ουσία τον ελληνικό και κοινοτικό αλιευτικό στόλο . Πράγματι το μεν αγοραζόμενο (μαζί με την άδεια) αποτελεί ήδη μέρος του ελληνικού και κοινοτικού στόλου και προσμετράται ήδη σε αυτούς, ενώ το νεοκτιζόμενο χρησιμοποιεί την άδεια ενός αλιευτικού σκάφους, που ήδη

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

συνυπολογίζεται στη δύναμη του ελληνικού και κοινοτικού στόλου.

Εωλος είναι τέλος και ο άλλος συναφής κοινοτικός ισχυρισμός, ότι «οι χρηματοδοτηθείσες από το ΕΤΑ διαλύσεις αλιευτικών αφορούσαν αλιευτικά σκάφη κυρίως μεγάλης ηλικίας». Αν και δεν παρατίθενται σχετικά στοιχεία από το ΕΕΣ κλπ., ώστε να κριθεί πόσα από τα χρηματοδοτηθέντα αλιευτικά ήσαν μεγάλης ηλικίας και ποιός ακριβώς, απορούμε με την λογική του ισχυρισμού. Δηλαδή δεν θα έπρεπε να αποσύρονται παλαιά και επικίνδυνα για τους αλιείς, αλλά και το περιβάλλον, αλιευτικά σκάφη, αλλά μόνο νέα (και πόσο νέα άραγε?). Μήπως η ΕΕ εννοεί, ότι ένα παλαιό αλιευτικό δεν έχει την ίδια αλιευτική ικανότητα με ένα νέο και άρα θα έπρεπε να προτιμώνται μόνο τα νέα, γιατί ασκούν, δήθεν, μεγαλύτερη αλιευτική πίεση στα ιχθυαποθέματα? Εάν η ΕΕ εννοεί πράγματι αυτό, που, πέρα από την ευθεία αντίθεσή του στην ίδια την κοινοτική νομοθεσία, που ρητά προνοεί κυρίως για παλαιά σκάφη (βλ. ΕΠΑΛ 2007-2013, που απαιτεί τα προς απόσυρση σκάφη να είναι ηλικίας τουλάχιστον 10 ετών),ας μας επιτραπεί να της θυμίσουμε, ότι ένα παλαιό αλιευτικό και μάλιστα με γερό ακόμα σκαρί, έστω και ηλικίας 25 ετών, καλοσυντηρημένη μηχανή (εξάλλου κάθε υποψήφιο για απόσυρση σκάφος θα πρέπει απαραίτητα να έχει σε ισχύ το οικείο πιστοποιητικό επιθεώρησής του -ΠΓΕ/ΠΣ), καλά αλιευτικά εργαλεία και σε χέρια έμπειρου καπετάνιου, μπορεί να έχει μεγαλύτερη και καλλίτερη αλιευτική ικανότητα και απόδοση από ένα νεότερο λ.χ. σε χέρια ενός μη έμπειρου καπετάνιου. Αυτό δε ανεξάρτητα από το γεγονός ότι, μένοντας κανείς στην ηλικία του σκάφους και μην εξετάζοντας και άλλους σημαντικούς παράγοντες της αλιευτικής ικανότητας ενός αλιευτικού σκαφους, ήτοι, εκτός από την εμπειρία του καπετάνιου, το μέγεθος του αλιευτικού σκάφους και τη μηχανής του (για να κρατιέται ή όχι στον καιρό περισσότερο ή λιγότερο χρόνο), τα εργαλεία και δίχτυα του κλπ., την επίσημη παραγωγή του κλπ., παρασύρεται σε λάθος και επιφανειακά συμπεράσματα και εκτιμήσεις. Τέλος επισημαίνεται, ότι, ενώ το ΕΠΑΛ 2007-2013 προβλέπει ελάχιστη ηλικία απο-

συρόμενου σκάφους την 10ετία, το ελληνικό πρόγραμμα αποσύρσεων απαιτεί 15ετία.

Είναι λοιπόν φανερό, ότι η απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής να σταματήσει την χρηματοδότηση της απόσυρσης των αλιευτικών σκαφών δεν έχει λογική και είναι προφανώς αποτέλεσμα της απόφασής της να μειώσει γενικά και ριζικά τις κοινοτικές δαπάνες ειδικά για την Μέση Αλιεία, είτε για να εξοικονομηθούν κοινοτικοί πόροι και να ενισχυθούν άλλοι κλάδοι της Αλιείας, όπως η Μικρή Παράκτια Αλιεία ή η Ιχθυοκαλλιέργεια (κατά την γνωστή τακτική της ΕΕ), είτε και για να κατευνάσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, που την κατηγορεί για σπατάλη κοινοτικών πόρων στον τομέα της ΚΑΛΠ (βλ. Ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 17-4-2013 σχετικά με την παραπάνω Ειδική Εκθεση του ΕΕΣ, ΕΕ Ι. 308 της 16-11-2013 σ. 68-70).

Αλλά με αυτό τον τρόπο η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, αντί να στηρίξει τους αλιείς γενικά και ειδικά τους αλιείς της Μέσης Αλιείας, που αποδεδειγμένα είναι οι πιο αποδοτικοί και οι οποίοι, λόγω υψηλής τιμής καυσίμων, εξοντωτικών κοινοτικών ρυθμίσεων, που δυσκόλεψαν το έργο τους, αλλά και της γενικότερης οικονομικής κρίσης, ειδικά στην Ελλάδα, που μείωσε σημαντικά την πελατεία τους (χονδρεμπόρους και ιχθυοπώλες) και οδήγησαν στην μεγάλη πτώση των χονδρικών τιμών των αλιευμάτων τους, οδηγούνται πλέον στον οικονομικό αφανισμό τους, στερούμενοι και του τελευταίου σωσιβίου τους, δηλαδή της επιδότησης διάλυσης των σκαφών τους. Μάλιστα ο οικονομικός αφανισμός τους, αν δεν επιδιώκεται ευθέως από την Επιτροπή, για να εξοικονομήσει την σχετική δαπάνη διάλυσης των αλιευτικών σκαφών, οπωσδήποτε γίνεται άκριτα και άδικα ανεκτός από αυτήν.

Ας προβληματισθεί λοιπόν κάθε αρμόδιο όργανο, είτε ευρωπαϊκό (Συμβούλιο Υπουργών Αλιείας - Ευρωπαϊκή Επιτροπή- Ευρωκοινοβούλιο-Επίτροπος Θ.Π.& Αλιείας- D.G. MARE -Επιτροπή Αλιείας Ευρωκοινοβουλίου κλπ.), είτε ελληνικό (ΥΠΑΑΤ-ΓΔ/νη Αλιείας-Δ/νη Θαλάσσιας Αλιείας κλπ.), γιατί, ενώ όλοι τους μιλούν για «αιεφόρο και βιώσιμη αλιεία», που προϋποθέτει ενεργούς τους αλιείς, στην ουσία οδη-

γούν με μαθηματική ακρίβεια, τουλάχιστον τους Έλληνες ιχθυοπαραγωγούς –αλιείς και ειδικά της Μέσης Αλιείας (μηχανότρατες & γρι-γρι) στην εξό-ντωση . Πράγματι τη στιγμή που οι ιχθυοπαραγω-γοί-αλιείς και ειδικά οι Έλληνες, μοιάζουν με ναυα-γούς, που πνίγονται στη θάλασσα (ελληνική οικονο-μική κρίση) και προσπαθούν να πιαστούν από το σωσίβιό τους, δηλαδή την, εγγυημένη μέχρι τώρα , ενίσχυση της απόσυρσης, κάποιιοι , παραβιάζοντας κατάφωρα την βασική κοινοτική και συνταγματική **αρχή της αναλογικότητας** , που επιτάσσει την λήψη μόνο του καταλληλότερου και ηπιότερου για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού μέτρου και **τέτοιο μέτρο, όπως παραπάνω καταδείχθηκε, δεν είναι η κατάργηση της συγχρηματοδότησης του μέτρου της απόσυρσης αλιευτικών σκαφών** , που , παρά την εσφαλμένη άποψη της Ευρωπαϊκής Επι-τροπής, είναι αποδεδειγμένα το μόνο εφικτό και ικανό μέσο για την μείωση της πίεσης στα ιχθυοα-ποθέματα και στην επίτευξη της αειφόρου και βιώ-σιμης αλιείας , εν τούτοις τους το στερούν από το 2014 και μετά και τους αφήνουν να πνιγούν αβοή-θητοι στην φουρτουνιασμένη θάλασσα της παρού-σας μεγάλης οικονομικής κρίσης.

Πριν λοιπόν λήξει το ΕΠΑΛ 2007-2013 και χαθούν οριστικά οι διαθέσιμοι κοινοτικοί πόροι του ΕΤΑ τόσο για τους Έλληνες αλιείς , όσο και για την χειμαζόμενη ελληνική οικονομία γενικότερα, αφού οι αρμόδιοι της ΕΕ αποφάσισαν την μη διατήρηση του μέτρου της απόσυρσης για μετά το 2014, τουλάχιστον ας σπεύσει ο Έλληνας Υπουργός ΑΑΤ κ. Αθ. Τσαυτάρης, σύμφωνα με όσα υποστήριξε και στη συνέντευξη τύπου της 5-9-2013 για εντατικές προσπάθειες του ΥΠΑΑΤ να μη χαθούν πόροι του ΕΠΑΛ και ας προκη-ρυχθεί επιτέλους το τελευταίο πρόγραμμα για το τρέχον ΕΠΑΛ για αποσύρσεις αλιευτικών σκαφών , με εξαιρετικά μειωμένη μάλιστα εθνική συμμετοχή της Ελλάδας. Οι καιροί ου μενετοί κ.κ. αρμόδιοι .Στην κυριολεξία και όχι μεταφορικά .

Σημειώνεται μάλιστα, ότι, ειδικά για τη Μέση Αλι-εία, υπάρχει «ουρά» πολλών μηχανοτρατών & γρι-γρι από την προηγούμενη Πρόσκληση 123/2010 ,που οι ιδιοκτήτες τους, αν και υπέβαλαν έγκαιρα (μέχρι

31-12-2011) αίτηση για απόσυρση των αλιευτικών σκαφών τους, εντούτοις δεν ικανοποιήθηκαν , λόγω μη επάρκειας διαθέσιμων πόρων (βλ. 226/27-2-2013 έγγραφο ΥΠΑΑΤ/ΕΥΕΔΕΠΑΛ) και εύλογα αναμένουν να ικανοποιηθούν με νέα Πρόσκληση .

Όσον δε αφορά τέλος τους θιγόμενους ιχθυοπα-ραγωγούς-αλιείς αυτοί προφανώς δικαιούνται να επιδιώξουν την αποκατάσταση κάθε σε βάρος τους ζημιάς , προσφεύγοντες στα ελληνικά μεν δικαστή-ρια κατά του Ελληνικού Δημοσίου για την τυχόν μη έγκαιρη εξαγγελία προγράμματος απόσυρσης αλιευ-τικών σκαφών από το ΥΠΑΑΤ εντός των τελικών προθεσμιών του ΕΠΑΛ 2007-2013 και την εκ του λόγου αυτού οριστική απώλεια του περιουσιακού δικαιώματός τους για απόσυρση, όσο και , από κοι-νού με αλιείς άλλων κρατών-μελών ή και μόνοι τους, στα κοινοτικά δικαστήρια κατά της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την κατάργηση με την Νέα ΚΑΛΠ της δημόσιας ενίσχυσής τους για απόσυρση αλιευτικών σκαφών, κατάργηση που παραβιάζει, μεταξύ άλλων κοινοτικών, αλλά και ελληνικών συνταγματικών βασικών αρχών, τόσο την άνω βασική αρχή της αναλογικότητας, όσο και την βασική αρχή της προ-στασίας της περιουσίας και την βασική αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

Πάτρα 26-12-2013

Κωνσταντίνος Μιχαήλ Μίγγος

Κοινοποίηση:

- 1) Ευρ.Επίτροπο Θαλ. Πολιτικής & Αλιείας κα. Μαρία Δαμανάκη
- 2) Γ.Γ. ΥπΑΑΤ κ. Μόσχο Κορασιδη
- 3) Προϊστάμενο ΕΥΔΕΠ Αλιείας κ. Δημήτριο Μητρό-πουλο
- 4) Αναπλ. Γεν. Δ/ντρια Δ/σης Αλιείας κα. Μαρίνα Πέτρου
- 5) ΠΑ.Σ.Ε.ΓΕ.Σ
- 6) Π.Ε.Π.Μ.Α.
- 7) Ε.Α.Σ. « ΤΟ ΑΙΓΑΙΟΝ»
- 8) Περιοδικό «ΑΛΙΕΥΤΙΚΑ ΝΕΑ»